

Moord in Sara's snackbar

"Toen geluk nog heel gewoon was"
(The Nifty-Fifties Malt Shop Murder)

Komische thriller

door

CRAIG SODARA

vertaling

Maja Reinderman

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **Moord in Sara's snackbar "Toen geluk nog heel gewoon was" - The Nifty-Fifties Malt Shop Murder** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **CRAIG SODARO** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2006 Craig Sodaro
Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363
1800 AJ Alkmaar
Telefoon 072 - 5112135
Website: www.ibva.nl
Email: info@ibva.nl
ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **20** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

OVER DE AUTEUR: **Craig Sodaro** heeft talloze toneelstukken geschreven. Het meeste van zijn werk is uitgesproken geschikt voor kindertheater en schoolvoorstellingen en diverse van zijn stukken zijn bewerkt tot musicals. Vooral zijn stukken waarin het publiek betrokken wordt zijn bijzonder goed ontvangen. Voor wijktheater schrijft hij onder de naam Sam Craig. De heer Sodaro geeft fulltime les op een openbare school en hij en zijn vrouw hebben vijf dochters. Hij spreekt hier in zijn eigen woorden over zijn liefde voor het schrijven.

“Ik heb altijd willen schrijven. Vanaf de eerste keer dat ik een goed uitgewerkt boek las – een lang vergeten detectiveroman – wilde ik auteur worden. Ik had altijd al een fantasie gehad die overuren maakte. Ik ben altijd meer geïnteresseerd geweest in wat zou kunnen zijn dan of twee maal twee vijf of mogelijk vier zou zijn.

Ik ben opgegroeid in Chicago, maar ik denk niet dat het Midwesten veel invloed op mijn schrijven heeft gehad. Ik had het geluk dat ik als jongere veel heb gereisd, en de plaatsen die we bezochten – het Westen, Oosten en Zuiden – leken allemaal vol sfeer en dramatische mogelijkheden te zijn. Naderhand reisde ik naar Alaska, Europa en Afrika en iedere ervaring plantte zaadjes voor toekomstige verhalen.

Ik schreef mijn eerste toneelstuk op de high school – een antigezag absurdistisch blijspel dat in mijn laatste periode van de lessen in Kunst opgevoerd werd. Onze lerares hield zich doof tijdens de repetities, maar we betrapten haar er allemaal op dat ze stiekem zat te lachen. Het idee van publiek dat reageert stond me wel aan en op college schreef ik me in voor een wedstrijd toneelschrijven. Ik won de prijs van vijftig dollar en ik zag mijn personages tot leven komen onder de blauwe, rode en goudgele toneellampen. Ik wist dat dit de richting was die ik met mijn obsessie voor schrijven moest inslaan.

Succes op de planken moest echter nog een aantal jaren wachten, aangezien ik trouwde, met lesgeven begon, vier kinderen had en vele, vele brieven met afwijzingen terugkreeg. Tenslotte ontdekte ik een formule die werkte: thrillers met een grote rolbezetting van vooral dames, één decor en vele geestige opmerkingen. Sinds die tijd heb ik zo'n 130 toneelstukken geschreven, waarvan vele zijn uitgegeven en/of opgevoerd. Ik smaakte het opwindende genoeg door 54th Street in New York te lopen en een met vlaggen versierd theater te zien waar een van mijn stukken in première ging. Ik heb fantastische brieven ontvangen van jongeren

die een rol in een stuk dat ik geschreven had speelden en ik ontdekte dat ik in Amazon.com opgenomen was.

Zo af en toe vragen mensen me hoe ik zo snel kan schrijven. Ik woon 2.700 m hoog in de Colorado Rockies. In september begint de sneeuw al te dwarrelen om de grond negen maanden per jaar te bedekken. Het wordt vroeg donker en als de houtkachel snort is er geen betere plek om verhalen te vertellen. En ik denk dat het daar allemaal om draait bij toneelschrijven. Het vertellen van een verhaal, zo eenvoudig maar dramatisch mogelijk. Er is een limiet van 90 minuten of zo om de climax te bereiken, en dat is snel in de literatuur. Ik schrijf alleen maar zo snel om er achter te komen hoe het verhaal afloopt, net als elke toeschouwer van het toneelstuk.

The Nifty-Fifties Malt Shop Murder
by
CRAIG SODARO

PERSONEN: (14 dames, 5/6 heren)

GERDA: 16 jaar, serveerster

SLACHTOFFER: een man

JAPIE SCHUT: 20 jaar, hulpagent van politie

BRIGADIER GOEDKOOPT: 40'er

SARA FINKERS: 40'er, eigenares snackbar

ELLY SANDERS: 40'er, lid comité

PETRONELLA GIELIS: 60'er, lid comité

ROSA JACOBS: 40'er, lid comité

VIOLETTA VAN HOUTEN: 50'er, lid comité en zus van Sara

ANJA ZEEGERS: 30'er, voorzitter comité

LIEN: 16, serveerster

MIEK ZEEGERS: 16, Anja's dochter

NIEK ZEEGERS: 12, Anja's zoon

WILLEM ZEEGERS: 30'er, arts en Anja's echtgenoot

SANDRA STELTENPOOL: 20'er, ambitieuze journaliste

LOESJE PUNT: 30'er, piano- en muzieklerares

BETSY: 12, beste leerling van Loesje

MARLEEN: 17, verkoopster in een drogisterij

KATRIEN HAKKERS: 50'er, bibliothecaresse

GERRIT MUNNIK: 70'er, ambtenaar

STEM: Johnny Jordaan zelf

NB: De acteur die Gerrit speelt kan ook het slachtoffer spelen, daar het slachtoffer als hij nog levend op het toneel verschijnt de hele tijd zijn rug naar het publiek gekeerd heeft.

DECOR:

Het stuk speelt zich af in de jaren '50 van de vorige eeuw in Sara's Snackbar in het stadje Sonnedaal. Linksvoor is een doorgang die naar de keuken en de achterdeur leidt. De doorgang rechtsvoor leidt naar buiten, naar de Hoofdstraat. Middenachter staat een toonbank met een paar krukken ervoor. Achter de toonbank staan typische snackbarzaken: een gebaksstandaard, een milkshakemachine, planken vol met kruiden, specerijen, mandjes en dergelijke; er hangen posters en eventueel neonreclame. Aan de achterwand hangt een groot bord met daarop het menu. Bij de kassa is de telefoon. Voor op het toneel staan drie of vier tafeltjes met elk drie of vier stoelen. Over de tafeltjes fleurige tafelkleedjes met daarop servethouders, peper en zout, mosterd, ketchup enzovoort.

Synopsis van de scènes

EERSTE BEDRIJF

1e scène: Sara's Snackbar, een stormachtige zomeravond

2e scène: de volgende morgen

TWEEDE BEDRIJF

1e scène: die avond, rond acht uur

2e scène: de volgende middag

NB: in het TWEEDE BEDRIJF is gelegenheid tot het laten horen van diverse songs. Denk aan de eventuele auteursrechten!

EERSTE BEDRIJF

1^E SCÈNE

(ALS HET DOEK OPGAAT zien we Sara's Snackbar op een stormachtige zomeravond met af en toe donder en bliksem. Aan het tafeltje links zitten BRIGADIER GOEDKOOP en JAPIE. LIEN maakt tafeltjes schoon. GERDA bedient het SLACHTOFFER die aan de toonbank zit, met zijn rug naar het publiek. ELLY, PETRONELLA, VIOLETTA en ROSA zitten aan het tafeltje rechts waar Petronella een opgerold spandoek omhoog houdt. Ze praten geanimeerd)

GERDA: Nog meer koffie? *(SLACHTOFFER schudt het hoofd)* Alles goed met u, meneer? U ziet nogal bleek. *(ze krijgt geen antwoord, haalt de schouders op en gaat door met haar werk)*

JAPIE: Misschien heeft u iets verkeerd gegeten, Brig.

BRIGADIER: Japie, ik heb nog niets gegeten!

JAPIE: Nou ja, gossie, waar zit de pijn?

BRIGADIER: Daar zit ik naar te kijken!

JAPIE: *(traag van begrip)* Daar zit u naar te... o, ik... weet u wat mijn moeder altijd zegt, Brig?

BRIGADIER: Wat zegt je moeder altijd?

JAPIE: Dat je niet zó ziek kunt zijn als je je gevoel voor humor nog hebt. *(lacht hysterisch)* En u maakte net een grap!

BRIGADIER: Wie maakt er een grap? *(krimpt ineen van de pijn en grijpt naar zijn rechterzij)* Ahhhh! Het voelt alsof ik neergestoken ben!

JAPIE: Daar kunt u mij de schuld niet van geven! Ik heb niet eens een mes! *(SARA komt links op met twee bordjes "broodje gehaktbal".)*

SARA: Tweemaal *Bebop Bijzonder!*

BRIGADIER: Dat werd tijd!

SARA: Dit zijn twee reuzengehaktballen en het kost even tijd om ze helemaal gaar te krijgen! Je wilt toch niet dat ze nog op je bord liggen te loeien?

JAPIE: 't Ziet er lekker uit! Wat dacht u, Brig – zal dit dat holle been vullen waarover u altijd klaagt? *(BRIGADIER slaat dubbel van de pijn)*

SARA: *(tegen BRIGADIER)* Wat, vindt u dat we hier te kleine porties serveren? *(BRIGADIER kreunt van de pijn. ELLY, PETRONELLA, VIOLETTA en ROSA lopen naar de tafel van de brigadier)*

JAPIE: *(hevig verschrikt)* Hé! Ik denk dat de brigadier echt ziek is!

ELLY: Is het een scherpe, stekende pijn?

BRIGADIER: Ah ha!

PETRONELLA: Waar doet het pijn? *(BRIGADIER wijst naar zijn linkerzij)*

ROSA: Dat lijkt mij voedselvergiftiging!

VIOLETTA: Goeie genade! Ik heb wel eens grutten gegeten die mijn maag helemaal omkeerden. Het heeft drie dagen pijn gedaan.

ELLY: Als het voedselvergiftiging is, dan moeten we allemaal oppassen!

SARA: Hij heeft hier nog niets aangeraakt! Als hij al vergiftigd is komt het door die koetjesrepen die hij de hele dag door eet!

PETRONELLA: Ik zeg maar zo dat je niet voorzichtig genoeg kunt zijn!

BRIGADIER: *(kreunt, gaat staan, houdt zijn zij vast)* Japie... Japie...

JAPIE: Ja, Brig? *(BRIGADIER wijst naar achter het toneel rechts)*
Wilt u dat ik wegga? *(BRIGADIER schudt het hoofd)*

SARA: Wilt u weg? *(BRIGADIER knikt)*

JAPIE: Waar naar toe? *(BRIGADIER wijst naar links)*

ELLY: Naar de keuken?

ROSA: Dat is belachelijk. U hebt uw gehaktbal nog niet eens op!
(BRIGADIER loopt wankelend naar rechts en botst bijna tegen ANJA op, die net opgekomen is)

ANJA: Hola, brigadier! Voelt u zich wel goed? U ziet eruit of u mijn man nodig heeft!

JAPIE: Ik denk dat hij ziek is, mevrouw Zeegers. Echt ziek!

ANJA: Misschien moet je de brigadier naar het ziekenhuis rijden, Japie. *(BRIGADIER knikt)* Ik zou zeggen dat zijn blindedarm er uit moet! En Japie, schiet een beetje op! Ik zal Willem bellen en zeggen dat hij je opvangt.

JAPIE: Kom op, Brig, ik zal zelfs de sirene aanzetten.

ANJA: Maakt u zich geen zorgen, brigadier! Willem zal die vervelende blindedarm er zo uitsnijden! *(BRIGADIER schreeuwt van de pijn als JAPIE hem helpt rechts af te gaan)*

ELLY: Weet je zeker dat het zijn blindedarm is, Anja?

ANJA: Ik verwed er een bus jodenkoeken om dat ik gelijk heb.

PETRONELLA: Dat komt er van als je met een dokter getrouwd bent.

ROSA: Kant en klare diagnoses!

ANJA: *(loopt naar de telefoon op de toonbank)* Sara? Mag ik Willem even bellen?

SARA: Natuurlijk, schat! *(ANJA draait een nummer)*

VIOLETTA: Wacht eens! Als brigadier Goedkoop in het ziekenhuis ligt, wie bestrijdt de misdaad dan in Sonnedaal?

ROSA: Welke misdaad? Ten eerste heeft Sonnedaal zelfs nog nooit een dievenwagen nodig gehad en ten tweede heeft Johnny Jordaan het lied “De Dievenwagen” nooit gezongen.

ELLY: Jij met je Johnny Jordaan! Heremetijd! We zijn juist hierheen verhuisd omdat er geen misdaad was!

PETRONELLA: Ik woon hier al mijn hele leven en het meest opwindende dat de brigadier ooit heeft gedaan is katten uit de boom halen, dus laten we ons daar maar geen zorgen over maken.

ANJA: *(in de telefoon)* Willem? Brigadier Goedkoop is op weg naar de Eerste Hulp. Nee! Natuurlijk is hij niet neergeschoten. Hij heeft blindedarmontsteking! O, en Willem, niet weer mijn beste vleesmes gebruiken! Tot straks, lieverd. *(hangt op)*

LIEN: Mevrouw Zeegers! Gebruikt hij uw mes?

ANJA: Alleen als hij zijn scalpel niet kan vinden.

GERDA: Gossie! Ik hoop niet dat ik binnenkort geopereerd moet worden!

ROSA: O, mevrouw Zeegers maakt maar een grapje, zoals gewoonlijk. Nietwaar?

ANJA: *(lachend)* Zou ik jou voor de gek kunnen houden?

VIOLETTA: Meiden, nu dat de opwinding voorbij is kunnen we misschien met vergaderen beginnen?

SARA: Wil iemand nog iets hebben behalve het gebruikelijke?

ELLY: Wat is het gebruikelijke?

LIEN: Vijfmaal een dubbele dame blanche met nootjes.

ANJA: Och, hemeltje, we hebben net gegeten. Ik kan onmogelijk...

PETRONELLA: Mijn beurt om te betalen.

ANJA: Ik lust nog wel wat! *(LIEN en GERDA lopen naar achter de toonbank. Het SLACHTOFFER heeft ondertussen zijn hoofd op de toonbank gelegd alsof hij ligt te slapen)*

GERDA: Wilt u nog iets gebruiken, meneer?

LIEN: Jeetje, iemand heeft vannacht zeker geen oog dicht gedaan.

ANJA: *(trots, staande)* Welnu, als voorzitter van het Welkomstcomité der *Kleine Nederlandse Stadjes* open ik deze laatste vergadering.

ELLY: *(droevig)* Het is echt onze laatste vergadering!

ROSA: Overmorgen is het allemaal voorbij. Ik wou alleen dat Johnny Jordaan hier een paar liedjes was komen zingen. Ik heb zijn manager gebeld, maar...

PETRONELLA: O Rosa, je hebt gewoon een oogje op hem.

ELLY: O, Johnny, zing een liedje voor mij alleen...!

ANJA: *(tegen ROSA)* Weet Karel dat je verliefd op hem bent?

ROSA: Ik heb hem gezegd dat hij niet de enige man in mijn leven is.

VIOLETTA: Werd hij kwaad?

ROSA: (*droog*) Welnee. Hij zei dat ik Flipje van Tiel zo vaak als ik maar wilde in huis mocht halen.

PETRONELLA: Ach, grutjes, je zou hier toch een traan in je ogen van krijgen, nietwaar?

VIOLETTA: We moeten nog steeds morgen door zien te komen, meiden.

ELLY: Violetta heeft gelijk.

ANJA: En overmorgen worden we voor het laatst op de proef gesteld. Als alles goed verloopt, zal Sonnedaal het *Beste Klein Nederlands Stadje* zijn. (*De DAMES klappen enthousiast*)

SARA: Ik dacht dat we al een best klein stadje waren.

ELLY: Maar Sara, als we de officiële titel winnen, krijgen we tienduizend gulden!

GERDA: Jeetje! Daar kun je wel twee auto's voor kopen!

LIEN: Of een reis om de wereld maken!

ROSA: Ik heb geprobeerd deze kippetjes hier te overreden een Jordaan in het klein in mijn achtertuin te bouwen, maar iemand werd héél jaloers. (*ze kijkt boos naar PETRONELLA*)

SARA: Luister, wat gaan jullie *echt* met het geld doen?

PETRONELLA: We gaan een muziektent in het park bouwen voor concerten van de harmonie.

ELLY: En dan gaan we uniformen voor het korps kopen.

ROSA: En dan gaan we instrumenten voor het harmoniekorps kopen.

SARA: Voor welk korps?

ANJA: Voor die we gaan oprichten!

VIOLETTA: Mevrouw de Voorzitter, de burgemeester is van plan een toespraak te houden als we de jury voor de verkiezing van het *Beste Klein Nederlands Stadje* verwelkomen.

ELLY: (*tegen VIOLETTA, afkeurend*) Gaat Maarten een toespraak houden?

PETRONELLA: Tja, de laatste keer dat hij probeerde een toespraak te houden stond hij zo stijf van de zenuwen dat hij struikelend het toneel op kwam!

VIOLETTA: Wees gerust, ik heb het geschreven. (*draagt het theatraal voor*) Welkom, juryleden, in onze mooie stad!

Bekend om haar vrede en rust,
zelfgebakken taarten en zelfgebrouwen gerstenat:
Sonnedaal, door de goden gekust!

ELLY: Nee maar, Violetta, je lijkt Clinge Doorenbos wel!

ROSA: En hoe moet het met het praatje van de brigadier?

ANJA: Hij is altijd zo grappig als hij een toespraak houdt dat ik niet meer bijkom van het lachen!

SARA: Laten we maar hopen dat hij na zijn operatie weer bijkomt.

ANJA: Je hebt gelijk. Misschien dat Japie het in zijn plaats kan doen.

ELLY: Japie? Als die zijn mond opendoet, rennen de juryleden hard weg.

ROSA: Ik heb een idee.

PETRONELLA: Je hebt al gezegd dat Johnny Jordaan niet kon komen!

ROSA: Dat weet ik. Maar Karel kan iets zeggen.

VIOLETTA: Jouw Karel? Waar moet die het over hebben? Over loodgieten in Sonnedaal?

ROSA: Hij kan vertellen hoe schoon onze leidingen zijn!

ANJA: Karel zou het samen met dokter Anne de uroloog kunnen doen! O, en ik heb met Loesje Punt gesproken, ze is dolenthousiast dat zij als gastvrouw mag optreden.

PETRONELLA: En als het een beetje te rustig wordt, kan ze wat deuntjes op haar tingeltangel spelen.

ROSA: Ik wist dat er een goede reden voor was om de pianolerares te vragen gastvrouw voor het geheel te zijn. Ze is de kinderen vast een paar heel leuke deuntjes aan het leren voor het amusement. (*enthousiast*) "Bij ons in de Jordaan" ... "De afgekeurde woning" ... "Pierement."

PETRONELLA: Rustig aan, Rosa, of je raakt je kluts kwijt.

GERDA: Juffrouw Punt houdt niet van levensliederen. En ook niet van rock 'n roll.

LIEN: Ze houdt van keurig netjes.

ANJA: Nou, het zal vast wel prachtig klinken. Elly, zorg jij voor de vruchtenbowl?

ELLY: Met of zonder alcohol?

VIOLETTA: Laten we maar afwachten of het nodig is de juryleden van *Kleine Nederlandse Stadjes* wat op te vrolijken.

ANJA: Petronella, jij en Rosa zorgen voor de hapjes, hè?

ROSA: We hebben meer dan genoeg!

SARA: Vergeet niet dat ik drie van mijn beroemde bananentaarten doneer.

LIEN: (*schaapachtig*) Drie? O, jee! We... we hebben er al een opgegeten als middagmaal.

SARA: Twee van mijn beroemde bananentaarten.

ANJA: Ik denk dat we alles onder controle hebben. De straten worden morgenochtend geveegd, de bloembedden zijn geschoffeld en overal in de Hoofdstraat hangen vlaggen.

PETRONELLA: En ik heb een spandoek klaar om opgehangen te worden.

ANJA: Laat eens zien!

PETRONELLA: Pak het andere eind eens, Rosa. (*PETRONELLA en ROSA rollen het spandoek uit en dan lezen we "Welkom Kleine Nederlandse Stadjes Keuze Comité"*)

VIOLETTA: Nee maar, Petronella, schat... Ik geloof dat er een klein foutje op staat.

PETRONELLA: Er staan geen fouten op! Ik heb alles zelf gecontroleerd!

ELLY: Comité is verkeerd gespeld!

ROSA: Och hemel! Inderdaad!

PETRONELLA: Potjandubbeltje! Hoe moet ik die "o" ertussen krijgen?

ANJA: We vinden er vast wel iets op. Goed, ik denk dat we er zo zijn. De jury heeft alle papieren gekregen, de foto's en alle statistieken. Ze moeten nu alleen nog maar hier alles komen checken om te zien dat we niet gelogen hebben.

SARA: Gelogen! Hoe durven ze!

PETRONELLA: O, Sara, stadjes liegen de hele tijd!

ELLY: Ze kwamen er achter dat Koperstede gelogen had over hun misdaadcijfers. Ze zeiden dat ze maar drie berovingen in vier jaar hadden en toen kwam de jury er achter dat er zes berovingen waren en dat drie ervan niet opgelost waren. Ze hebben geen cent gekregen!

ANJA: Al onze misdaadcijfers zijn helemaal in orde. Nul fietsendiefstallen, nul berovingen, nul moorden. (*GERDA gaat naar het SLACHTOFFER*)

GERDA: Meneer? Voelt u zich wel goed?

VIOLETTA: Laten we duimen dat er niets gebeurt tussen nu en overmorgen!

ROSA: Goeie genade, Violetta. Wat zou er in hemelsnaam kunnen gebeuren in Sonnedaal?

GERDA: Meneer? (*GERDA schudt aan het SLACHTOFFER, dat op de grond valt. Dood. Gerda gilt*)

SARA: Gerda! Wat heb je gedaan?

GERDA: Niets! Echt niet!

LIEN: Och, gossie! Hij ziet er beslist niet goed uit. (*De DAMES gaan dichter naar het lijk toe*)

ANJA: Laten we geen overhaaste conclusies trekken. Misschien is deze heer gewoon erg moe. (*buigt zich over hem*) Meneer? Meneer? Zullen we een hotelkamer voor u boeken?

SARA: Hierachter staat een divan waarop hij kan liggen.

ROSA: Moet je zijn gezicht zien! Dat lijkt precies op de snuit van een kat die ik eens gezien heb.

PETRONELLA: In de dierentuin?

ROSA: Nee! Starend in het licht van autokoplampen!

VIOLETTA: Ach, hij is vast alleen maar flauw gevallen. Waarschijnlijk wegens de hitte.

SARA: Het is hier vijfenzestig graden. Fahrenheit!

VIOLETTA: Nou, misschien komt hij van de Noordpool of zo.

ELLY: Hoe is het met hem, Anja?

ANJA: 't Is wel eens beter met hem geweest, dat kan ik je wel zeggen.

GERDA: Ik heb hem echt niets gedaan, hoor!

LIEN: Als hij weer bijkomt, zal hij dat beamen, Gerda.

ANJA: Ik zou er niet op rekenen.

SARA: O nee! Hij is toch niet... niet...

ANJA: Ik denk dat je maar een ambulance moet bellen, Sara. *(NIEK en MIEK komen op terwijl SARA naar de telefoon loopt en een nummer kiest. De COMITÉDAMES staan voor het SLACHTOFFER en verhinderen zo dat de jongelui hem zien)*

MIEK: Geef terug, snotjong!

NIEK: Zorg maar dat je er zelf een krijgt, apensnoet!

MIEK: Moeder! Dat stomme broertje van me wil me mijn fototoestel niet geven!

NIEK: Het is mijn fototoestel! Met mijn rolletje erin!

MIEK: Wat ben je toch een minkukel!

NIEK: Moet je horen wie het zegt!

LIEN: *(loopt naar MIEK)* O, gossie, Miek! Er is iets heel ergs gebeurd.

MIEK: Heeft Wim het uitgemaakt met je?

GERDA: Erger.

MIEK: Ruud heeft het uitgemaakt met jou?

LIEN: Gerda heeft iemand vermoord!

GERDA: Niet waar!

ANJA: Meiden, gaan jullie alvast maar naar de snackbar en haal een bamibal of zo.

ELLY: Anja, schatje, dit is de snackbar.

MIEK: Mam, wat is er gebeurd?

ANJA: Dat weten we niet precies.

NIEK: Hé, wat verbergen die wijven?

ANJA: We zijn geen "wijven", Niek, en we verbergen niets!

PETRONELLA: Niets en niemenda!

ROSA: Alleen de man die flauw gevallen is.

ELLY: Flauw gevallen? Maar Anja zei dat hij...

SARA: De ambulance komt eraan.

MIEK: O, gossie, Gerda! Heb je echt...?

GERDA: Nee! Ik heb niets gedaan behalve vragen of hij nog koffie wou!

NIEK: Tof! Ik kan haast niet wachten om het Anton, Bert en Kees te vertellen! (*NIEK rent rechts af terwijl hij het fototoestel naar JANNIE gooit*)

ANJA: Niek! Niek! Niets zeggen!

MIEK: Mam, u kan het net zo goed op de radio laten omroepen!

ANJA: Kom, Miek en Lien en Gerda... waarom gaan jullie niet naar de markt om een grote zak drop te kopen en dan naar huis plaatjes draaien. Hier is een riks.

MIEK: Wilt u ons kwijt, Moeder?

GERDA: Het is al goed, ik wil hier helemaal niet meer blijven!

LIEN: Ik ook niet! Trouwens, ik heb een nieuwe plaat van Pat Boone! (*GERDA, LIEN en MIEK zuchten smachtend*)

MIEK: Bedankt, Mam. Weet u zeker dat jullie het redden hier?

ANJA: (*legt de camera op een tafeltje*) Maak je over ons geen zorgen. Ga nu maar! (*MIEK, LIEN en GERDA gaan langzaam, weifelend, rechts af*)

ROSA: O jee! Ik ben bang dat Miek gelijk heeft! De pers zal hier zo wel zijn.

ANJA: Och, mijn hemel!

PETRONELLA: En de jury komt morgen!

SARA: Ho eens even. Dit is alleen maar een heer die zijn Schepper ontmoet. Op verzoek van zijn Schepper. Er is verder niets aan de hand.

VIOLETTA: Nee maar, zusje van me, je hebt helemaal gelijk. Waarschijnlijk gaf het hart van die arme man het gewoon op.

ANJA: Waarom?

SARA: Misschien gewoon te uitgeput om nog te pompen!

ANJA: Hij lijkt me nog vreselijk jong om zo neer te vallen.

SARA: Anja Zeegers, ik vind het niet zo leuk wat jij denkt. Ik serveer hier alleen het allerverste voedsel en om er zeker van te zijn dat het veilig is wordt alles eerst in de diepvries gegooid tot het niet meer beweegt!

ANJA: O, het kan het eten niet geweest zijn, Sara. Hij heeft alleen maar koffie gehad. (*ANJA ruikt aan de kop koffie*) En het ruikt naar je versgemalen kopjes Douwe Egberts.

SARA: Dank je!

ANJA: Maar dat is niet de enige manier...

SARA: Wil je ophouden, Anja!

VIOLETTA: Jullie hebben te veel naar *Paul Vlaanderen* geluisterd!

ANJA: Maar als deze man geen natuurlijke dood is gestorven, dan moet hij zijn...

ROSA: Niet zeggen! Niet in Sonnedaal!

PETRONELLA: Als de jury er achter komt dat er een je-weet-wel-wat heeft plaatsgevonden, geven ze ons het geld nooit.

ANJA: Tenzij brigadier Goedkoop de misdaad oplost voordat zij arriveren.

SARA: Maar het is helemaal geen misdaad, Anja! (*JAPIE komt rechts op met getrokken pistool*)

JAPIE: Handen omhoog! Iedereen! (*ALLEN gillen en doen hun handen omhoog*)

ANJA: Japie, wat doe jij nu?

JAPIE: Ik heb gehoord dat hier een moord is gepleegd!

SARA: Hoe kom je daar nu weer bij?

JAPIE: Mijn bronnen zijn vertrouwelijk.

PETRONELLA: Kunnen we onze handen laten zakken? Mijn armen worden zo moe.

JAPIE: Oké, maar langzaam. Geen plotselinge bewegingen!

VIOLETTA: Over te veel naar hoorspelen luisteren gesproken!

ANJA: Japie, deze man viel gewoon neer terwijl hij koffie dronk.

JAPIE: Jullie waren hier de hele tijd? Allemaal?

SARA: Inderdaad, Japie. Plus Lien en Gerda. Gerda bediende hem en vroeg of hij nog een koffie wilde. Maar hij had nog niet eens betaald voor zijn eerste koffie! (*JAPIE knielt neer bij het SLACHTOFFER*)

ROSA: Hij is... heengegaan, hè?

JAPIE: Heengegaan? Hij ligt hier pal voor mijn neus!

ROSA: Nee, ik bedoel... heengegaan.

JAPIE: O, dat soort heengegaan. (*na een seconde*) Tja, hij is inderdaad heengegaan.

ANJA: Misschien moet je kijken of hij iets bij zich heeft om zich te identificeren. Dat doen ze altijd in films.

JAPIE: Dat weet ik! Dat weet ik! Dat wilde ik net gaan doen. (*JAPIE wil de zakken van het SLACHTOFFER nazoeken, maar stopt dan*)

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto